

## בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"א 3274-10-08 כהן נ' עיריית קרית שמונה ואח'

בפני כב' השופטת רבקה איזנברג

התובעת אישה כהן

נגד

הנתבעים

1. עיריית קרית שמונה
2. דני קדוש - מנכ"ל עיריית ק"ש
3. ד"ר ברוניסלב ליפלנדסקי
4. ד"ר אמנון אור

חקיקה שאוזכרה:

[תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984: סע' 519](#)

[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]: סע' 7 א'](#)

[חוק למניעת מפגעים, תשכ"א-1961](#)

[חוק להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002: סע' 3\(ב\)\(3\)](#)

[פקודת הכלבת](#)

### החלטה

1. בפני בקשת הנתבעים לחייב את התובעת להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיהם בהתאם לתקנה 519 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות").

המדובר בתביעה ע"ס 200,000 ₪, אשר הגישה התובעת נגד הנתבעים: עיריית קרית שמונה, מנכ"ל העירייה, הוטרינר העירוני של קרית שמונה ווטרינר עיריית טבריה. לטענת התובעת, כמפורט בכתב התביעה, הנתבעים אחראים לנזקים שנגרמו לה כתוצאה מהמתת 32 כלבים.

המדובר בכלבים שהיו ברשות התובעת ואשר הועברו תחילה למחסני עיריית קרית שמונה ולאחר מכן לכלביה בטבריה לצורך שיקום ואימוץ ואולם בסופו של דבר הורדמו. לטענת התובעת, מכרה תכשיטים בסכום של 40,000 ₪ לצורך הטיפול בכלבים והשקעה זו ירדה לטמיון. התובעת טענה כי הצער ועוגמת הנפש שנגרמו לה כתוצאה מהמתת הכלבים פגעה בתפקודה וביכולת התפרנסותה.

התובעת טענה, כי הנתבעים נקטו כנגדה במעשה ערמה ותרמית על מנת להוציא את הכלבים מחזקתה וכי למרות שהסכימה להעברתם לכלבייה בטבריה לצורך מסירתם לאימוץ, הורדמו הכלבים והומתו.

2. לטענת הנתבעים, יש להורות על הפקדת ערובה שכן סיכויי התביעה קלושים ביותר. לגופם של דברים טענו הנתבעים, כי המדובר בהמתת חסד של הכלבים לאור הזנחתם ומצבם הקשה, הכל בהתאם לנוהלי השירות הוטרינרי. לטענת הנתבעים, לאור המצב הבריאותי הקשה של הכלבים אשר אף פגע בסביבה ומשלא ניתן היה עוד להחזיקם למטרת אימוץ, התקבלה החלטה להרדימם והכל כאמור בהתאם לסמכות הוטרינר הרשותי בהתאם לחוק.

הנתבעים טענו, כי לנתבעים 2-4 עומדת חסינות סטטוטורית עפ"י סעיף 7 א' לפקודת [הנזיקין](#) (נוסח חדש) (להלן: "הפקודה") וגם לפיכך טענו כי סיכוי התביעה כלפיהם קלושים. עוד טענו הנתבעים כי התובעת אינה זכאית לסעד הנתבע וזאת בשל הכלל הקובע כי "מעילה בת עוולה לא תצמח זכות תביעה". הנתבעים הפנו לכך שהתובעת הפרה מספר רב של הוראות חוק, הן בהתאם לחוק העזר לקרית שמונה (החזקת בעלי חיים), תשכ"ז-1967, הן של [החוק למניעת מפגעים](#) תשכ"א-1961, והן של חוק צער בעלי חיים תשנ"ד-1994, בכך שהחזיקה כלבים לא מחוסנים, ללא רשיון, תוך שנשקפת סכנה לשלום הכלבים, שלום הציבור והתרבות מחלות באזור. לאור האמור, טענו הנתבעים, כי התובעת ממילא אינה זכאית לפיצויים בשל הנזקים שלטענתה, נגרמו לה כתוצאה ממעשיה כאמור.

לענין מצבה הכלכלי של התובעת. הפנו הנתבעים להצהרות התובעת עצמה בתביעתה לגבי מצבה כלכלי הקשה.

3. התובעת התנגדה לבקשה. לטענת התובעת, ראייה למצבה הכלכלי האיתן הינה תשלום האגרות וההוצאות שנפסקו כנגדה. התובעת טענה כי חיוב בהפקדת ערובה לפי [תקנה 519](#) לתקנות יעשה במקרים חריגים בלבד, זאת לאור הפגיעה בזכות הגישה לערכאות. התובעת הכחישה הפרת הוראות החוק על ידה וטענה כי טיפלה בכלבים כנהוג וכמקובל.

**דין**

4. בהתאם [לתקנה 519](#) לתקנות, הוסמך ביהמ"ש לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום הוצאות נתבע. הרציונל העומד מאחורי סמכות זו, הינו למנוע תביעות סרק ולהבטיח תשלום הוצאות הנתבע, כאשר נראה כי סיכויי התביעה נמוכים ([ע"א 2877/92 אל לטיף נ' מורשת בנימין למסחר ובניה \(קרני שומרון\) פד"י מז' \(3\) 846](#)).

אומנם בעת ששוקל ביהמ"ש האם לעשות שימוש בסמכות זו עליו להביא בחשבון כי זכות הגישה לערכאות כבר הוכרה כזכות חוקתית ממעלה ראשונה ואין להגבילה רק לאלה שבידם יכולת כלכלית לממן הוצאות אם התביעה תידחה.

יחד עם זאת, במקרה דנן, סבורני כי, מבלי לקבוע מסמרות, סיכוי התביעה כנגד נתבעים 2-4 באופן אישי, אינם גבוהים ומשגם התובעת עצמה הודתה במצבה הכלכלי הקשה וקשיי פרנסתה, אין מנוס מעשיית שימוש בסמכות זו.

זכות הגישה לערכאות הינה זכות בסיסית, יחד עם זאת כאמור, גם את זכותו של הנתבע להיפגע הוצאותיו, ככל שהתביעה תידחה, יש להביא בחשבון.

5. במקרה דנן, המשוכה העומדת בפני התובעת לצורך הוכחת תביעתה, בפרט ביחס לנתבעים 2-4 הינה משוכה גבוהה ביותר. המדובר בנתבעים שהינם עובדי רשות מקומית ולגביהם נקבע בסעיף [7 א' לפקודת הנוקטין](#) כי עומדת להם חסינות מהותית בשל מעשה שנעשה תוך כדי מילוי תפקידם כעובדי ציבור. אמנם חסינות זו סוייגה במקרה שהמעשה נעשה ביוזמת מתוך כוונה לגרום נזק או בשוויון נפש לאפשרות גרימתו. אולם, **כל עוד לא הוכח היסוד הנפשי כאמור, עומדת לעובדי הציבור החסינות עפ"י החוק.**

הנתבעים אמנם לא הגישו בקשה נפרדת לדחיית התביעה על הסף וכן לא הוגשה בקשת הרשות המקומית כי ביהמ"ש יקבע שמתקיימים תנאי החסינות. לפיכך, סוגיה זו תוכרע במסגרת ההכרעה בתביעה עצמה. יחד עם זאת, לצורך בחינת הבקשה לחייב בערובה יש להביא בחשבון את העובדה שטענות התובעת מתייחסות למעשים שעשו נתבעים 2-4 תוך כדי מילוי תפקידם. לפיכך, רק אם תוכיח התובעת כי המדובר במעשים שנעשו בזדון ובכוונה לגרום נזק, או בשוויון נפש לגרימתו, ניתן יהיה לקבל התביעה.

עיון בכתב התביעה מעלה, כי לא נטענה טענה שהנתבעים פעלו בזדון או בכוונה לגרום נזק (אם כי לטענת התובעת, הוצגו לה מצגי שווא ותרמית באשר למסירת הכלבים לאימוץ).

אומנם כבר נקבע כי סמכותן של רשויות מקומיות להשמיד בעלי חיים (ראה [בג"צ 6446/96](#) העמותה למען החתול נ' עיריית ערד וכן [בג"צ 4884/00](#) עמותת תנו לחיות לחיות נ' מנהל השירותים הוטרינרים במשרד החקלאות ואח"), צריכה להיעשות תוך תחימה לנסיבות

ברורות וכצעד אחרון הננקט רק משלא ניתן להגן ביעילות על שלום הציבור באמצעים אחרים שעלותם סבירה וכי גם לבעלי חיים זכות לחיות. יחד עם זאת, כאמור, במקרה דנן המדובר בתביעת נזיקין נגד עובדי ציבור שמילאו תפקידם ואשר עיון במסמכים שצורפו מותיר את הרושם כי פעלו מתוך כוונה לדאוג לשלום הציבור ולמנוע נזקים תברואתיים. (ראה מכתבי התלונה הרבים של השכנים). ההלכה היא כי גם אם עובד ציבור טעה או נכשל במילוי תפקידו וגרם נזק לאחר (וטרם הוכח שכך הדברים), הרי אם פעל במסגרת תפקידו ובתום לב, אין לחייבו באופן אישי בפיצוי. בנוסף למכתבי השכנים הרי שמהמסמכים שצורפו עולה כי מזה תקופה ארוכה עובר למקרה נשוא התביעה, הודע לתובעת כי הכלבים מהווים מטרד ריח ורעש וכי אינה רשאית להחזיק כמות כה גדולה של כלבים בביתה. עוד עולה כי לכאורה היה מדובר בכלבים שלא חוסנו (ראה דברי התובעת עצמה בדיון מיום 18/2/09: "איך אני אחסן את הכלבים"). כן אפנה למכתבו מיום 13/10/05 של מנהל הלשכה הוטרינרית באזור מטעם משרד החקלאות, המציין אף הוא את מצבם התברואתי הקשה והתמותה הרבה של הכלבים, אשר בגינם לא ניתן היה לממש את הכוונה למסרם לאימוץ. עיון בכל המסמכים שצורפו מעלה, כי קיימת אפשרות לא מבוטלת שהתביעה כנגד נתבעים 2-4 תידחה בשל חסינותם הקבועה בחוק, כמפורט לעיל. גם העובדה שהתובעת החזיקה בכלבים בלא שחוסנו ובשל כך ללא רישיון בר תוקף, מצביעה על כך שלכאורה אין המדובר בפעולות שנעשו מתוך זדון או שוויון נפש, אלא מתוך דאגה לבריאות הציבור. לעניין החזקת הכלבים ללא רישיון ראה [סעיף 3\(ב\)3](#) לחוק הסדרת הפיקוח על כלבים התשס"ג הקובע כי רישיון לא יהיה תקף, אלא אם כן התקיימו התנאים המפורטים שם, לרבות התנאי כי הכלב מחוסן לפי [פקודת הכלבת](#).

6. בנוסף, יש ממש גם בטענות הנתבעים כי בפני התובעת עומדת משוכה נוספת בדמות הכלל המשפטי הקובע כי "מעילה בת עוולה, לא תצמח תביעה" כלל זה הוחל בהלכה הפסוקה גם בדיני הנזיקין (ג' טדסקי, דיני הנזיקין – תורת הנזיקין הכללית התשל"ז 340-343). מהותו של הכלל הינה כי ביהמ"ש רשאי להגביל או לשלול זכות של אדם בשל כך שהזכות צמחה עקב התנהגות הזכאי המנוגדת לחוק או לתקנת הציבור. כפי שפורט לעיל, מהמסמכים שצורפו עולה כי המדובר בכמות גדולה של כלבים שהוחזקה לא חיסון ובהעדר רישיון בר תוקף. אמנם עדיין יש לבדוק את הקשר הסיבתי בין החזקתם של הכלבים באופן זה, לבין מצבם והרדמתם בסופו של דבר. אולם, גם מהטעם הזה נראה כי יקשה על התובעת להוכיח תביעתה.

7. בכתב התביעה, תיארה התובעת את מסכת חייה הקשה ואת התדרדרות מצבה הכלכלי וקשיי פרנסתה בשנים האחרונות. בעניין זה ראה סעיפים 25, 31, 33 לכתב התביעה בהם תיארה התובעת את אי יכולתה למצוא עבודה מסודרת והפגיעה הקשה ביכולתה להתפרנס מזה כ-5 שנים.

למרות האמור ולמרות טענת הנתבעים לעניין מצבה הכלכלי הקשה כעולה מכתב התביעה עצמו, לא טרחה התובעת לצרף לתביעתה כל ראיות או אסמכתאות (תדפיס חשבון בנק, פירוט מקורות הכנסה וכיו"ב) אשר יסירו את החשש כי לא תוכל לשלם את הוצאות הנתבעים ככל שהתביעה תדחה.

8. לאור כל האמור, שוכנעתי כי בכל המתייחס לנתבעים 2-4, יש לחייב את התובעת להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיהם כתנאי לקיום הדין בתביעה.

לפיכך, אני מורה לתובעת להפקיד תוך 30 יום (ימי הפגרה באים במניין) סך של 6,000 ₪ (2,000 ₪ להבטחת הוצאות כל אחד מהנתבעים 2-4) בקופת ביהמ"ש.

רבקה איזנברג 54678313

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשע"א, 26 יולי 2011, בהעדר הצדדים.

קלדנית: יפה ברמי

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן